

Operation for døve øren

Mit venstre knæ har gennem årene haft for vane at gå 'af led', og for nogle år siden gik det for alvor galt. Jeg måtte under kniven. Inden operationen skulle jeg udfylde et langt spørgeskema om mit helbred, og kun på ét punkt måtte jeg krybe til korset: Jeg er høreapparaturbruger med et arveligt, svært høretab.

For at være på den sikre side fremhævede jeg min oplysning med et udråbstegn. Ikke at jeg dermed forventede, at alt ville forløbe uden 'hva' er og en pæn portion koncentration fra min side, men da mit høretab vitterlig ligger i den tunge ende, ville jeg være sikker på, at alle kendte til det.

Ved besøget hos narkoselægen måtte jeg flere gange minde om mit høretab. Da det gik op for hende, at jeg rent faktisk hørte dårligt, kiggede hun undrende i sine papirer og bekendtgjorde, at der intet stod om min manglende hørelse. Jeg bad hende indskrive et tydeligt notat i hospitalets papirer.

I operationsstuen gik det ikke ligefrem bedre. Først skulle alt metal og elektronik ud af stuen, inkl. høreapparaterne. Jeg vidste imidlertid, at der skulle kommunikeres inden indgrebet og insisterede på - med passende humor - at beholde dem i ørerne så længe som muligt. Herefter kom diverse læger og sygeplejersker ind, hilste og stillede spørgsmål, alle gemt bag masker. Trods høreapparater er jeg afhængig af mundaflæsning, så hver gang måtte jeg bede dem tage masken af.

Med andre ord, det gjaldt om at være årvågen og på forkant - og det var da også sin sag at få nogen til at tage ansvaret for, at jeg som det første fik udleveret mine høreapparater på opvågningen.

Den ultimative morskab indtraf, da narkoselægen meldte om klar bane og bad mig tage høreapparaterne ud. Jeg gjorde forsøget, men pga. blodtryksmåler og diverse andet apparatur kunne jeg ikke bøje armene nok til at få hænderne op til ørerne. Mine meget små høreapparater er ikke lige håndterlige - så godt omtåget af den indledende dosis bedøvelse måtte jeg snøvlende forklare, hvordan man fik hevet dem ud, vippet de små låg op og slukket, så aggregaterne ikke lå og hylede i deres æske.

Mange hørehæmmede kan fortælle om langt mere udmarvende indlæggelser, præget af bekymring, af angst for ikke at få det hele med og følelsen af at være besværlig - ja, et forløb fyldt med misforståelser, uro og utryghed. Intet af dette er selvfølgelig særligt befordrende, i særdeleshed ikke for den dårligt hørende, der i forvejen som regel ikke har det store overskud.

Nu var min knæskade ikke livstruende - og jeg er i øvrigt hverken mundlam, nervøst anlagt eller bange for at ytre mig om mit høreproblem. Der skal til gengæld ikke meget fantasi til at forestille sig, hvordan et mere tilbageholdende eller ældre, pænt menneske ville have klaret skærene.

I dag har godt 800.000 danskere høreproblemer af en eller anden art. Det er hver 6. voksne dansker, og procenten stiger drastisk med alderen. Statistisk må det derfor være en daglig foreteelse at møde patienter med høretab - en betragtelig gruppe, hvis problemer man efter min mening bør kunne takle betydeligt bedre, end tilfældet er.

Jeg vil derfor opfordre til, at både læger og sygeplejersker sætter sig ind i, hvad det vil sige at modtage patienter med et hørehandicap. Med større viden og deraf omtanke er det faktisk ikke ret meget, der skal til for at gøre et hospitalsophold til en tryk og god oplevelse for mennesker med nedsat hørelse.